

TONDA

20

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Zprávy ze školy	2 - 3
Doporučujeme filmy	4
Informace o Planetě ztracených věcí	5
Příběhy	6 - 9
Divoký nápad	10 - 13
Luštění	14 - 26
Vtipy	27
Komiks	28

Redakce časopisu:

Hana Bertlová (Hanča), Bratková Karolína (Kája), Kristýna Brůnová (Kristýna), Nikola Čechová (Nikki), Sofie Dlouhá (Sofie), Rebeka Dobrovská (Rebe), Žofie Faugnerová (Žofie), Eliška Hlaváčová (Eli), Žaneta Jarošová (Žaneta), Gréta Kokešová (Grétka), Nela Koňářiková (Nela), Gaia Košková (Gaia), Oskar Kout (Oskar), Kristýna Korbasová (Týna), Ema Krtková (Emča), Anastázie Nováková (Stázi), Johana Posoldová (Johy), Matylda Sklenková (Maty), Sofie Sommerová (Sofi), Anna Spěváková (Áňa), Nora Ševčíková (Nora), Stella Vojtíšková (Stella), Vilém Vyskočil (Vilda)

Obálku nakreslil Matěj Kliment.

Milí čtenáři,

připravili jsme pro vás další díl časopisu Tonda.

Tématem tohoto čísla je Planeta ztracených věcí.

Co tam najdete: akce ze školy, informace o planetě, příběhy, luštěnky, obrázky a komiks.

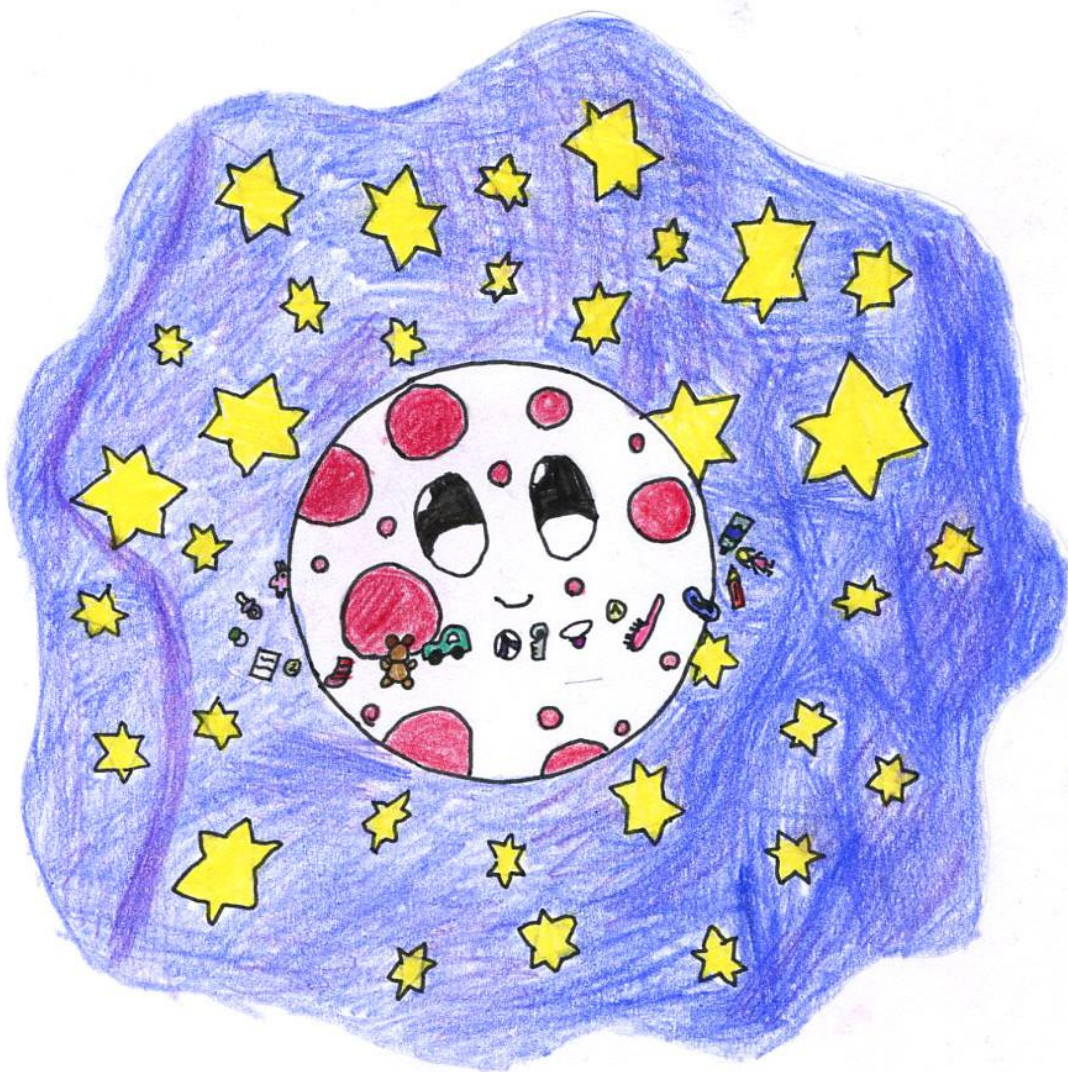
Doufáme, že se vám i tento díl bude líbit a užijete si ho. Přejeme krásné čtení, luštění a prohlížení obrázků.

Za redakční radu

Stella a Kája

Připravil jsem pro vás vystřihovánku planety a doufám, že se vám bude líbit.

Bohouš, 7.B

Emča a Gaia

Recitační soutěž

Dne 9. března se konalo školní kolo v recitaci, kterého se zúčastnila druhá až pátá třída. V první kategorii byly druhé a třetí třídy a v druhé kategorii čtvrté a páté třídy. Z každé kategorie postoupil jen jeden z žáků do obvodního kola. Náš reprezentant v kategorii druhých a třetích tříd Konstantinos Charalambidis postoupil dál do pražského kola soutěže.

Oskar

Soutěž ve šplhu

Šplh není zrovna jednoduchý sport. Vždy, když ho děláš, musíš dávat velký pozor na to, abys nespadl z tyče. Jinak by ses mohl velmi zranit! Musíš taky dávat pozor na hodně jiných věcí... Třeba na to, když slézáš, abys nesjel jako hasič. No, vlastně záleží hodně na tom, jak tě to baví a jak jsi vytrvalý. Šplh může být koníček. Stůj co stůj, hlavní je, že když to děláš, máš z toho dobrý pocit!

Kája a Ela 3.A

Stánek Pečeme pro Ukrajinu

Kvůli momentální situaci na Ukrajině si opravdu hodně žáků přeje jakýmkoli způsobem pomoci, díky tomu vznikají na všemožných školách a gymnáziích různé akce a mnoho z nich zahrnuje jídlo prodávané žáky. Takovými akcemi jsme se my, tedy přesněji pan učitel P. Vávra, který vznesl návrh, rozhodli inspirovat a za práce školního parlamentu bylo možné nápad zrealizovat.

Ve čtvrtek 10. 3. vznikl stánek s již výše zmíněným názvem "Pečeme pro Ukrajinu", kam naši deváťáci a členové školního parlamentu (se zapojením pár učitelů) donesli doma napečené jídlo. Stánek stál před knihovnou a prodávalo se v něm od 8:00 až do velké přestávky.

Pochutiny se rychle vyprodaly, což byl obrovský úspěch a krásná ukázka zapojení i těch žáků, kteří neměli šanci napéct, ale vyjádřili velkou podporu tím, že dobroty radostně kupovali. Vše proběhlo pod vedením školního parlamentu a stánek byl až tak velkým úspěchem, že v pátek prodej pokračoval. Nakonec se za oba dny podařilo vybrat více než dvacet tisíc korun. Tento výdělek půjde na pomoc Ukrajině.

Na závěr je třeba říci, že díky úspěchu akce jsme se rozhodli ji pravidelně opakovat.

Laura Sára Klímová, Školní parlament

V pátek 25. března se u nás ve škole znovu otevřel stánek Pečeme pro Ukrajinu. Prodávaly se zde buchty, muffiny, pizza šneky a spousta dalších dobrot, které přinesli žáci 8. tříd. Vybralo se opravdu hodně peněz a já doufám, že pomůžou těm, kteří to teď potřebují.

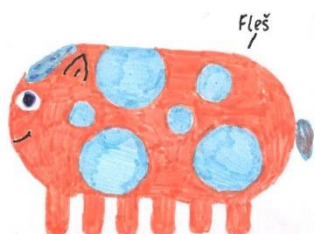
Dominika, 8. A

Doporučujeme

Willy a kouzelná planeta

Willy je desetiletý chlapec, který bydlí ve vesmírné lodi se svými rodiči. Jednoho dne narazí na jejich loď asteroidy. Willy se dostane na kouzelnou planetu a seznámí se s robotem jménem Back a Flešem, který mu zachrání život (Fleš je mimozemšťan, který připomíná pejska). Od té doby jsou nejlepší kámoši. Ale jednoho dne přiletí pro Willyho rodiče a on se s Flešem musí rozloučit. Potom na sebe vzpomínají. Myslím, že by se vám to mohlo líbit (a Fleš taky).

Gaia a Kája

Encanto

Encanto je film o kouzelné rodině Madrigalů. Každému členu rodiny Madrigalů, když dosáhl pěti let, přidělila kouzelná svíce zvláštní schopnost (například ovládání počasí nebo komunikování se zvířaty). Kromě Mirabel. Jeden večer potom, co kouzelná svíce jejímu bratranci přidělila zvláštní schopnost, se Mirabel šla podívat ven a na jejich domě uviděla praskliny. Řekla to své babičce Abuele, ale ta jí nevěřila a myslela si, že jen chce odvést pozornost od bratrance. Zanedlouho ale slyšela Abuelu říkat, že jejich schopnosti slábnou, a proto jsou v domě praskliny. Mirabel se rozhodla, že se zeptá své sestřenice Dolores (která má kouzelný sluch a vše slyší), jestli o tom něco neví. Ta jí řekla, že slyšela, že Luisa má tik v oku. Mirabel si o tom s Luisou promluvila, ale to vedlo jen k dalším prasklinám ve zdech. Jak si myslíte, že to dopadne? Bude nakonec celý dům popraskaný? Nebo Mirabel zachrání zvláštní schopnosti a vše bude v pořádku? Abyste si zodpověděli tyto otázky, musíte se podívat na film!

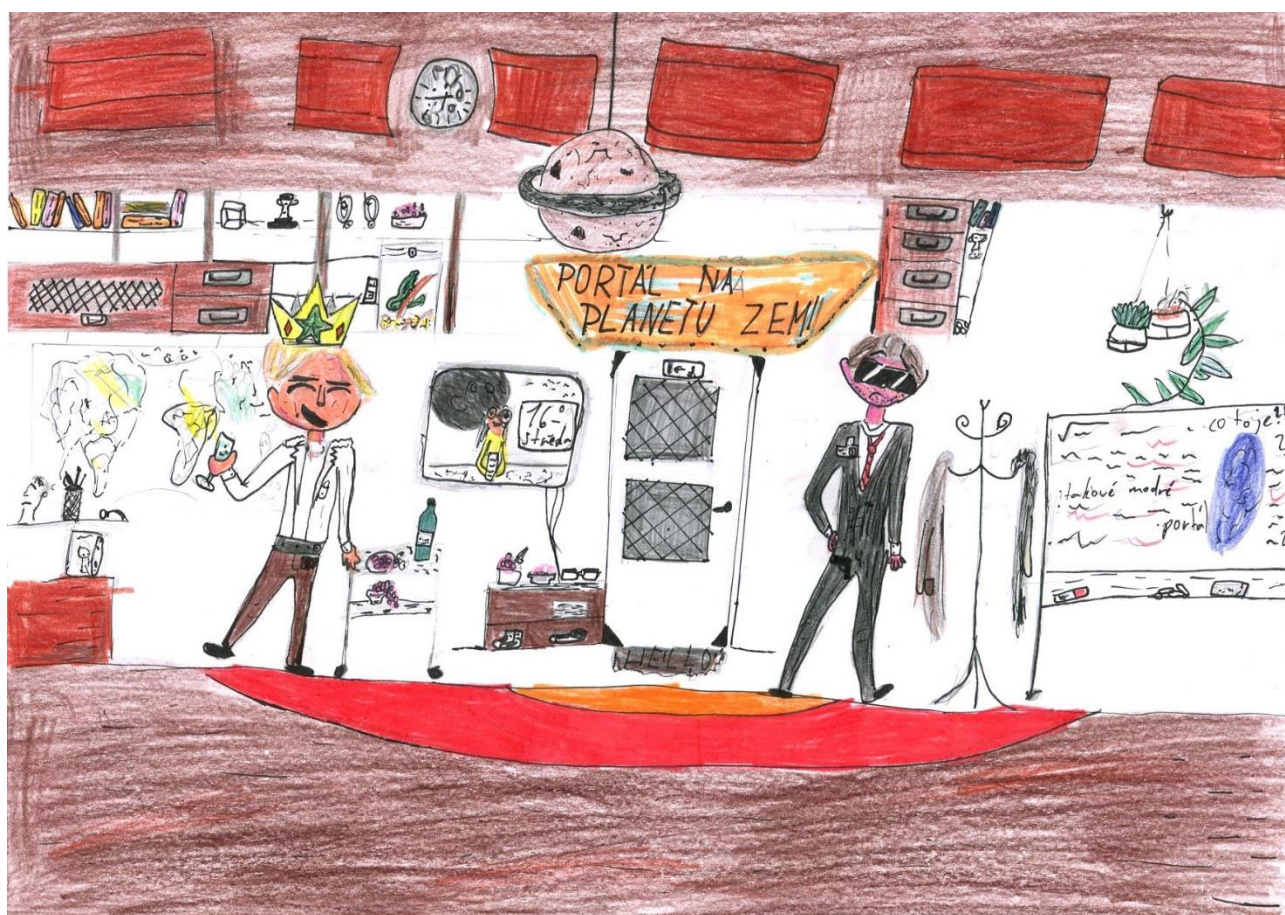
Rebe

Informace o Planetě ztracených věcí

Dříve než tato planeta dostala název, byla docela neškodná. Fungovala stejně jako Země, bylo tam Slunce, gravitace, atd. Akorát tam bylo málo lidí, kolem 2 000 000. Ale lidi byli na této planetě zdraví a měli co jíst, jenom jídlo nebylo úplně normální... Bylo takové růžové a po čase začali po něm být fialovými. Ale lidem nevadilo, jak vypadají a jak to tam vypadá. Dokud... si nezačali stěžovat na to, že nemají vládcu a tím pádem neví, koho mají poslouchat. Bylo mnoho lidí, kteří chtěli být vládcem, ale nakonec se lidstvo rozhodlo, že vládcem bude jen první muž, který přiletí z planety Země. A za nějaký čas se stalo, v co doufali. Na jejich planetu přistálo něco, co lidé uznali, že je... Hned, co to přistálo, vyšel z toho člověk. Když ho uviděli, začali se ho okamžitě ptát, jak to tam u nich vypadá. A jaké jsou tam jiné věci než na jejich planetě. Také je zajímalo, jaké jídlo tam mají, protože se divili, že není zbarvený jako oni. Po čase si na něho zvykli a jmenovali ho vládcem. Museli uznat, že vládne výborně. Ale lidé si začali přát, aby poznali pár věcí z planety Země, a tak musel slíbit, že způsob najde. Za nějaký čas konečně našel, co potřeboval. Bránu, nebo spíš portál na planetu Zemi. A hned ho to napadlo. Bude posílat své lidstvo na planetu Zemi, aby brali ztracené věci, které lidé už nepotřebují.

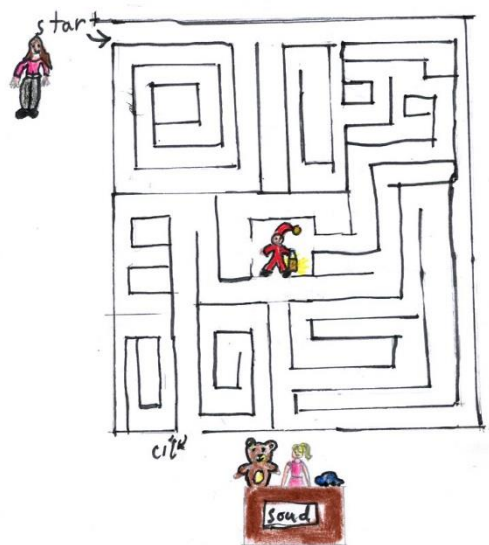
A tak jí začali říkat Planeta ztracených věcí. Toto bylo několik informací o Planetě ztracených věcí...

Týna

Úřad hraček

„Nelo! Co tam má být za i?“ Nela nevnímala nic okolo sebe. „Nelo, posloucháš mě?“ „Ne,“ řekla si Nela sama pro sebe. „Asi...“ Začalo zvonit. „Žáci, konec hodiny! Jděte na oběd!“ Nela ten den nešla na oběd kvůli tomu, že dnes měla jít k babičce a s ní pak půjde do parku. Nela vyšla před dveře školy. Už se chystala jít na autobus, který jezdí na zastávku u babiččina domu, ale vtom si uvědomila, že autobus tam v zimě nejedí. Tak si řekla, že půjde cestou, která vede lesem. „Bude to sice dlouhá cesta, ale jinak to nejde!“ O půl hodiny později se pořád plahočila lesem. Dívala se na zem, aby zahнала strach. Ani si nevšimla, že sešla z cesty. A v tu chvíli se ztratila. Právě v těchto situacích na Planetě ztracených věcí dostávají zprávu, že se někdo ztratil. Nela pokračovala po cestě, která vedla k rokli, ale to nevěděla. Na Planetě ztracených věcí právě odpočítávali, až záhadnou dívku vpustí před bludiště. „Tři, dva, jedna...!“ Nela v tu chvíli šlápla do prázdna. Začala padat. „Teď!“ Objevil se portál a Nela padala už jen do temnoty. Najednou se ocitla před bludištěm. Mezitím babička doma čekala na Nelu, která se zpozdlila už o celou hodinu. Oběd na stole už vychladl. „Kde ta holka může být?“ bědovala babička. Nela už dlouho bloudila bludištěm, ale pořád se jí nedařilo najít cestu, která vede ven. V tu chvíli uviděla v dálce světlo. Rozběhla se za ním. Už byla skoro tam, když jí do cesty vstoupil legrační šašek. „Hej, stůj! Já jsem tady vůdce!“ „Prosím, vyvedeš mě ven z bludiště?“ zeptala se Nela. „Co?!“ rozzlobil se šašek. „Tohle je labyrint!“ Nela se zeptala: „Jaký je rozdíl mezi bludištěm a labyrintem?“ „To je jedno, tak už pojď!“ řekl šašek a vydal se loudavým krokem cestou, která byla za ním. Před sebou spatřila východ z labyrintu. „Jo, jenom tohle je můj dům, ale toho si nevšímej,“ řekl šašek. „A co je za tím domem?“ „Dveře, tam musíme jít!“ Nela se vydala za šaškem, který už je otevíral. Za dveřmi se objevila temnota a byl slyšet velký rámus. „Tak už pojď!“ zakřičel šašek. Nela vešla do dveří. Tam uviděla sál, do kterého by se dvakrát vešel babiččin dům. Všude chodila spousta hraček. Před sebou viděla něco jako soud. „Hej! Pane Méďo! Tady tu budete soudit, poslali ji z Modré planety.“ „Tak ať jí ldy a Jod přivedou před tuhle lavici!“ Najednou Nelu kolem ramen popadnou dvě srndovní a pruhované postavičky ve tvaru avokáda. „Co to děláte!“ řekla Nela. „Kam mě vedete!“ To už ji ale posadili na lavici vedle černovlasé barbie. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se Nela černovlásky. „Lara. A ty?“ „Nela. Ale vůbec nevím, proč mě tady budou soudit, když jsem nic neudělala!“ „Tak vidím, že asi máme stejný záměr: dostat se odsud pryč. Poslouchej, mám plán!“ Lara se naklonila k Nele a něco jí pošeptala. „Ale jak to chceš udělat?“ „Poslouchej: Pane Méďo, chce se mi na záchod!“ řekla Lara a pak se otočila na Nelu a pošeptala jí, co dál: „Tak teď jdu na záchod, vylezu oknem a až se po mně budou ptát, řekni, že musíš jít taky na záchod, a měli by tě pustit. Pak za mnou vylez tím oknem a utečeme spolu.“ Byl to velmi propracovaný plán a měl by zabrat. „Tak jo,“ řekl pan Méďa, „ale půjde s tebou ldy a Jod! Běž teda už!“ Lara odešla a bylo tu chvíli ticho. Po deseti minutách pan Méďa začal mít podezření. „Pane Méďo, já už fakt musím!“ řekla Nela. „Tak dobře, běž už.“ Nela vešla do dveří, nad kterými byla cedulka WC. Tenhle plán musel vyjít. Otevřela dveře a spatřila okénko, které vedlo do bludiště. „Tak pojď!“ řekla Lara, „nemáme čas!“ „Už jdu.“ Nela prolezla oknem ven. „Dělej!“ „No jo, já už jdu, jenom to okno je moc malé!“ Venku byla zima. „Jak se vůbec dostaneme z labyrintu?“ „Co prosím?! Jaký labyrint?“ „Šašek mi říkal, že je to labyrint!“ řekla Nela. „Šašek to měl blbě, je to bludiště.“ Lara se rozběhla k bludišti. A Nela hned za ní. O pár minut později zjistil štáb pana Médi, že utekly. Hned vyslal posly je hledat. Ale to už je v žádném případě nemohli dohonit. Nela totiž už uviděla východ z bludiště. Objevil se portál a pak už se ocitla v lese a vedle ní stála neznámá holka. Byla to Lara.

Černobílé oči 2

V minulém díle se děti David, Tonda, Josefína, Hana a Naty vydaly na výlet. Cestou uslyšely ohlušující výbuch. Najednou se objevil zlý a lstivý Tom Prost. Tom nesnáší barvy, proto se chystá zhyponotizovat rodinu Barevných. Děti proto utíkají domů. Rodiče už jsou zhyponotizováni. Děti proto vymyslí plán, aby Toma zničily. Hana dá Tomovi před oči zrcátko a přeje si, aby zhyponotizoval sám sebe. Když už drží zrcátko před Tomem, pro jistotu zavře oči ...

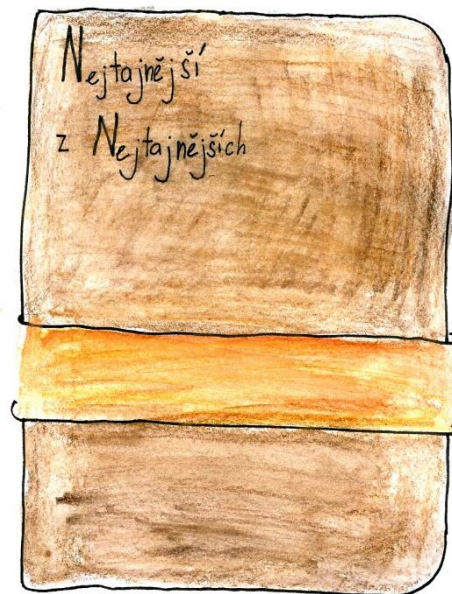

Po chvíli Hana oči otevře... Něco tu nehrálo. Tom Prost byl pryč. Rozhlédla se. „Co se stalo?“ řekla si v duchu Hana. Najednou uviděla Tonda s Davidem. „Co se stalo?“ řekla Hana znovu a nahlas. „Ten pitomý Tom zmizel!“ naštvál se Tonda. „Musíme ho najít!“ řekla odhodlaně Josefína. „Ale kde?“ zeptala se zoufale Naty. Všechny děti se zamyslely. „Mám to!“ vykřikl David. „Tom se přece objevil při výbuchu. No, tak musíme nějak vytvořit výbuch a někam se tím asi přesuneme. Nahoře na půdě je starý balón. „Stačí už jen špendlík,“ řekl Tonda. „Tak na co čekáme?“ řekla Naty a začala hned všechno chystat na výpravu a samozřejmě sbalila i špendlík. Hana si na cestu vzala sponu ve tvaru motýla.

Za chvíli už děti běžely tam, kde Toma Prosta spatřily poprvé. Vír tam pořád byl. Děti se chytily za ruce a vkročily do víru. Před dětmi se objevila zvláštní země. Skoro všude byly polámané větve stromů a ze země rostla tráva, která dětem sahala až po kolena. Válely se tu různé věci: hnědý deník, panenka, fotbalový míč, učebnice češtiny, šála... „Kde to jsme a proč je obloha zatažená a neprší?“ zeptala se Naty. „Nevím, ale moc se mi to tu nelíbí,“ řekl David. „Koukněte na ten deník,“ řekla Hana a natahovala se pro deník. „Nejtajnější z nejtajnějších“ přečetla nahlas z úvodní strany deníku Hana. „To je opravdu tajemné. Nepřipomíná vám to něco?“ zeptal se Tonda. „Něco jako Toma Prosta,“ odpověděl David. „Jo.“ Děti chvíli zdrceně stály a nezmohly se na slovo.

„Začíná se smrákat,“ řekla Josefína a navrhla, aby šli hledat místo, kde přespí. „Co třeba pod támhle ty stromy?“ zeptal se David a ukázal na travnatý plácek, okolo kterého rostly husté stromy. A tak se tam děti vydaly. Hana a Naty se celou cestu okouzleně dívaly do deníku a neřekly ani slovo. Když byli na místě, začali Josefína, David a Tonda vybalovat spacáky a další věci. Za chvíli už plápolal oheň. Všichni kromě Hany a Naty se už chystali spát a Josefína řekla holkám: „Holky, už nechte ten deník a nachystejte se na spaní.“ „Hano, co to máš ve vlasech?“ zeptal se David. „Sponu,“ odpověděla Hana. Spona byla ve tvaru motýla a byla posázená drobnými barevnými kamínky. „Tak ji hned sundej a jdi spát!“ nakázal jí David. Hana ho ale neposlechla a šla spát se sponou.

Ráno se Josefína probudila a pořád opakovala: „Tondo, Tondo, vstávej! Musíme jít dál hledat Toma Prosta.“ A tak se Josefína, Tonda a David vydali dál hledat Toma Prosta. Na Hanu a Naty totiž úplně zapomněli... Jak tak šli, David uviděl Natin starý penál. Zvedl ho se slovy: „Neviděl už jsem tohle někdy?“ Josefíně to došlo jako první. Rozplakala se: „Ztratili jsme Hanu a Naty!“

Mezitím ve starém šedém hradě bloudily Hana a Naty kamenným bludištěm a nemohly zjistit, jak se tam dostaly. Najednou obě ztuhly. Před nimi se zjevil Tom Prost! Najednou Naty cítila, jak se jí zmocňuje síla Toma Prosta. Tom jí říkal, ať mu podá Haninu sponu. Naty se na sponu zadívala a Toma poslechla. Tom natáhl ruku a čekal, až mu do ní spona spadne. Naty sponu pustila do jeho otevřené dlaně. Hana vykřikla: „Nééé...”

Pokračování příště

Johy, Nela

Světy 2

V minulém dílu jsme se dozvěděli: Lily je čtrnáctiletá dívka, která žila jen s matkou v černobílém světě. Jeden den se rozhodla, že se vydá na cestu do barevného světa, o kterém jako malá hodně slýchala. V pralese na hranicích dvou světů potkala dívku jménem Anna. Spolu se vydaly na zbytek Liliny cesty. Nyní se bojí hladového tygra...

Tygr kolem nich začal kroužit a vrčel. Zašustilo křoví za nimi a z něj vyskočil další tygr. Lily udělala z nejistoty krok dozadu a narazila do Anny, která zakopla a spadla. Tygři byli naštěstí od nich dost daleko, aby Anna stihla rychle vstát a s našťvaným výrazem se podívala na Lily. Pak se otočila, popadla Lily za ruku a vyběhla směrem od tygrů. Lily Annu chvíli nestíhala, ale pak přidala na rychlosti a dohonila ji. Běžely asi tak 10 minut, pak přiběhly k rozcestí úplně vyčerpané a tam se zastavily. Podívaly se za sebe a tygři, kteří je při běhu pronásledovali, byli daleko za nimi. Až pak se rozhlédly, kde vlastně jsou, a byly v barevném světě! Lily byla nadšená, že vidí tolik nádherných barev. „To je krása!“ Vyskočila a zatleskala, podívala se na trávník, kde rostly nádherné květiny, sklonila se k nim a přivoněla si. Anna zatím zjistila, kudy mají vyrazit. „Lily, vstávej, už musíme jít!“ Lily neochotně vstala a vyrazily. Po cestě se pořád Lily ptala Anny, jaká barva se jak nazývá. „Podívej se na stromy, barva korun, to je zelenáááááááá!“ vykřikla Anna, zatímco holky padaly do prázdnoty, která se zdála nekonečná. Za pár minut prázdnota skončila a holky spadly na zem. Očekávaly, že budou ležet na tvrdé hlíně, ale místo toho ležely na měkké trávě. Lily se podívala kolem sebe a vypadalo to, jako by byly v nějaké větší vesnici. Přivítal je zvláštní muž v červeném úboru. „Vítejte na Planetě zapomenutých věcí, lidí a vzpomínek!“ řekl s úsměvem na tváři. Holky udiveně vstaly a Lily se dívala nahoru, jestli není cesta zpět. Anna tam ale zůstala stát. Lily jí řekla: „Pojď, musíme být co nejdříve zpátky!“ „Počkej, on je mi nějaký povědomý...” odpověděla Anna. „Jane?“ zeptala se. „To jsi ty?“ Anna se zeptala pána v červeném. On zvednul hlavu a vykřiknul: „ANNO?! LILY?! CO TU DĚLÁTE? JÁ VÁM TO VŠE VYSVĚTLÍM, JEN MI DEJTE CHVÍLI!“ Ale potom se hned vypařil. Anna se dívala na místo, kde dřív stál Jan. Lily, která se dívala střídavě na to místo a střídavě na Annu, nakonec ze sebe vyhrkla: „T-tys ho z-znala?“ „Jo,“ odpověděla Anna trochu nejistým hlasem. „A odkud?“ Anna se otočila a řekla s trochu vyděšeným výrazem: „To byl můj strejda.“ „No, tak to máš dobrý, já žádného strejdu nemám,“ odpověděla Lily. „Ale já nevím, co se s ním stalo! Třeba už taky strejdu nemám,“ vyhrkla Anna. „Hele, moc moc moc se omlouvám, ale teď fakt nemáme čas smutnit nad tvým strýcem, musíme ihned zjistit, kde doopravdy jsme a proč!“ vykřikla Lily. „Hele, tam je úřad!“ Anna to jen vyslovila a Lily ji táhla k zeleně zbarvené budově s velkou cedulí, na které bylo napsáno Úřad. „Dobřej den, jmenuju se Dáša, co chcete?“ zeptala se Dáša, která vzhledem trochu připomínala ropuchu. Seděla v kaštanové lavici, s tváří opřenou o ruku. „Ehm, dobrý den, nevíte, kde jsme?“ zeptala se Lily. „Jste na Planetě ztracených a zapomenutých věcí, to byste už měly vědět,“ odpověděla Dáša ledabyle. „Proč tu jsme? Kdo jste? Pro koho pracujete?“ začala vykřikovat Anna. Lily ji ale zastavila. „Přestaň!“ pošeptala Anně Lily. „Zaprvé,“ řekla Dáša „jste tu, protože na vás všichni zapomněli.“

Anna se otočila a chystala se na odchod. Lily ji okřikla: „Zůstaň, ještě se musíme zeptat, jak se dostat zpátky.“ Paní Dáša zamumlala: „Musí si na vás někdo vzpomenout.“ „Ale vždyť jsme na sebe navzájem nezapomněly!“ vykřikla Anna. „No, víte, u sourozenců to neplatí, to bychom tu neměli tolik lidí a nevydělávali bychom peníze.“ „Cože?! Ale my sourozenci nejsme,“ vykřikla sebevědomě Lily. „Víte to jistě?“ zeptala se Dáša a trochu zpozorněla. „Ano,“ vykřikly sborově Anna a Lily. „Ne, nevíte. Všechno, co ví zaměstnanci na úřadě, je pravda. A já vím, že jste sourozenci.“ Holčák se otevřely pusy dokořán. Lily z úřadu vyletěla a mířila k Domovu ztracenců, Anna hned za ní. Dívky zaslechly jen Dášino uchechtnutí: „Sbohem!“ Skřípavé dveře Domova pro ztracence Lily otevřela dokořán a vplula dovnitř, Anna ji pořád následovala. Dívky vstoupily do zanedbaného stavení, které páchlo po plísni. Paní recepční ani nepozdravila. Lily spadla na mokrou zem a začala vzlykat. Anna ji uklidňovala: „Hele, neboj, ségry nejsme a hned jak zjistíme, jak se dostat zpátky od někoho důvěryhodného, zpátky se dostaneme!“ Lily přikývla a hned jak se zvedala, aby Annu obejmula, zmizela.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ...

Rebe a Sofi

Kam se podělo mládí?

Nebe zatáhla opona černých mračen a zanedlouho se spustil déšť. Zpočátku to vypadalo, jako by čarokrásná obloha vzlykala, posléze to skončilo prudkým lijákem, před nímž každý živý tvor, lidově řečeno, vzal do zaječích. V tuto dobu bohužel zrovna lovila jedna vlčí smečka.

Čenich barvy černého uhlí se přitiskl ke dvouprsté stopě, jež tu zanechala raněná laň jelena wapiti. „Je nablízku a sotva za sebou táhne zadní běhy...“ vážným hlasem oznámil šedavo-hnědý vlk. K němu přistoupil jiný vlk, ten však, bylo znát, byl mnohem starší. Byl vypelichaný a vychrtlejší. Jednalo se o vůdce. Za ním se v křoví objevil zbytek členů smečky. Vůdce stopu očichal, když v tom bleskurychle přiběhl jiný vlk se slovy: „Zahlédl jsem zrcátka té laně za Rychlou říčkou!“ A tak vůdce pokynul pronásledovat budoucí oběť.

Smečka pronásledovala laň až do nedalekého údolíčka. Jakmile tam přiběhli, přihnal se už zmiňovaný krutý déšť. Byl tak hustý, že nebozí vlci ani neviděli jeden na druhého. V ten moment se nevědomky odebral vůdce smečky několik desítek metrů dál od smečky, až přišel k suché jeskyni. Protože byl celý promočený a zimou se třásl, neváhal a vešel do kamenného dómu. Po několika belhavých krocích se však sklátil na zem všecek udýchaný a promrzlý. A jak tam tak vysílen ležel, začal si blaze vzpomínat na věc, kterou velice dobře znal, leč se s ní dlouho nesetkal... Nyní byl velice starý, až tak starý, že skoro nezardousil kořist. Tak starý, že mu už pomalu začaly vypadávat některé zuby. Ovšem před několika lety, není tomu u vlka tak dávno, se proháněl smělý krásnými divokými lučinami. Neměl problém utkat se s medvědem o svou kořist, nahánět obrovské stádo sobů či uštvať bizona a utkat se s ním v boji na život a na smrt. To byla jen zmínka několika z mnoha dobrodružství, jež prožil a na která vzpomínal. Ach ano, náš vlk nyní, když tam ležel bezmocný a z čenichu mu pomalu stékaly kapky vody, vzpomínal na své mládí. *Jaké to byly krásné časy... Kam se podělo, mé mládí?* prolétlo mu hlavou. Realita je krutá a teď už mladý nikdy nebude...

Vůdce, jenž si poprvé v životě přiznal, že je už staroch staříčký, se začal loučit se životem v té temné, osamělé jeskyni. V tu chvíli tam najednou přiběhl jeden z jeho druhů. Jakmile jej spatřil, neváhal a jedním dlouhým zavytím přivolal zbytek smečky. Naštěstí se vůdce smečky zmátořil. Od té doby však už nikdy nelovil, protože jej smečka milovala a nepřála si ho vystavovat nebezpečí.

Matěj, 8. A

Kam se poděl...

Bývaly doby, kdy jsme byli nerozluční. Nikdo jiný ho neviděl, a tak se bavil jen se mnou. Postupem času jsme se vídali míň a míň, až nakonec zmizel. Kam?

Měl špičatou červenou čepici, zelenohnědé kšandy s hnědými popruhy a kostičkovanou košili. Byl maličký, vždycky býval menší než já. Říkal jen to, co jsem chtěl slyšet, a když jsem se naštval na rodiče, plánoval se mnou, jak utečeme. Přesto, že jí jsem se bál, on ne. Nikdo ho nemohl potrestat ani nutit ho jít spát. Na to by ho první museli vidět. V tu dobu, co jsem začal chodit do školy, jsme se trochu přestali bavit, ale stále jsme byli kamarádi.

Se zvětšujícím se počtem mých zájmů a oblíb začal ztrácet barvu. Zanedlouho se stal průhledným. Tak průhledným, až jsem na něj zapomněl. Jednoho dne jsem si na něj vzpomněl, ale ať jsem hledal sebevíc, nenašel jsem ho.

Adam, 8. A

Daria Makitruk 7.A

KAM SE PODELY ME HVĚZDY

Obloha temná je naší matkou,
jale dychtivě chceme temnotu sladkou!
Když všechna světla zhasla,
my hvězdy se probudily ze sna.

Každou noc vládneme obloze,
šperky proti nám jeví se uboze.
Měsíc, přítel náš drahý,
věrní vlci ho vytím svým zdraví.

Pomalu slabne náš oslnivý jas,
a my víme, že krátí se nám čas.
Tu a tam jeden z nás zhasne,
až člověk hejčednou zhasne.

Nad novým dnem a paprsky ranními,
jen jeden z nás stojí nad padlými.
A my, pozorující z povzedalí tiše,
čekáme až on, Slunce, zhasne příště.

Zdravý životní styl

Stejně tak, jako se klikatí krajinou řeka, teče rychle a je plná peřejí, nebo je klidná a stojatá, ubíhají naše cenné lidské živůtky. Ať je den, nebo noc, ať je v našich srdcích tma, nebo světlo, ta voda plyne dál a dál, až pak, jednou, když nadejde ten čas, vyschne a to jediné, co po ní zbyde, bude jen pár mlhavých vzpomínek a hrstka prachu. A právě z toho má každý z nás malinko, ale přece, strach.

Jakousi lidskou samozřejmostí nebo jen něco, co je od nás očekáváno, bývá žít správně a co nejdéle – udržet řeku kéž by napořád blyštivě modrou a plnou až po okraj. Musíme tedy dobře jíst, hodně spát a často se hýbat, ale na to úplně ze všeho nejdůležitější se stále zapomíná.

Člověk nemůže žít (opravdu žít, ne existovat) bez jediné kapičky té vzácné věci, které říkáme štěstí...

Ema, 7. A

Daria Makitruk, 7.A

Ztracené příšerky

Pravidla hry

K této hře budete potřebovat házecí kostku. Hráčů může být jakýkoli počet.

Začínáme na prvním řádku. Hráč hodí kostkou. Podle čísla, které mu padne, vybere tu část těla, která se nachází pod číslem, které si hodil. Tuto část těla pak namaluje do sloupce vedle hry. A pak postupuje dolů řádek po řádku. Nakonec vyjde bláznivá příšerka.

Stázi, Maty

Ztracený člověče, odpověz

Naše hra je určena pro tolik hráčů, kolik jich máme zrovna po ruce. Nejlépe alespoň pro 2 nadšené hráče. Věk není omezen.

Ke hře budeš potřebovat kostku a figurky. Všichni hráči začínají na políčku START. Postupně se střídají v hodů kostkou a posouvají svou figurku po hracím plánu.

Cílem hry je dostat svou figurku jako první na políčko CÍL.

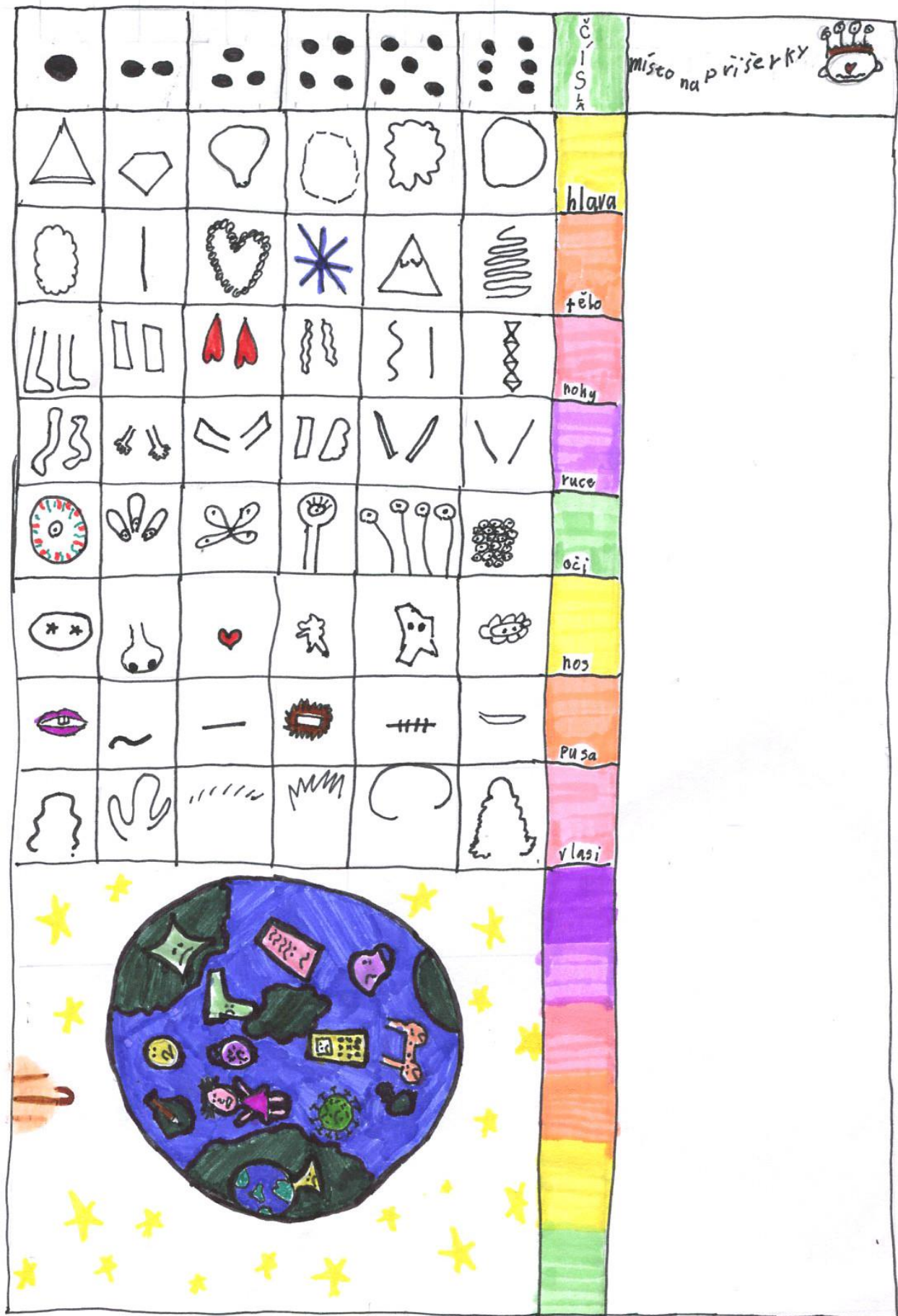
Na herním plánu je několik zvláštních polí:

ROZCESTÍ - Pokud přes něj hráč prochází, směr cesty určuje hodnota jeho hodu. Když na něm hráč svůj tah končí, v příštím kole půjde směrem, který určí jeho další hod.

OTÁZKY - To jsou pole, kde je třeba zapojit nejen kostku, ale také hlavu. Vstup na políčko s otázkou vždy končí tah. Dle odpovědi se v dalším tahu přesuň na políčko označené daným písmenem či číslem (a / b / 1 / 2 / 3 ...).

Hezkou hru!

Hanča

Start

Kolik má
kočka nohou?

- a) 4
b) 6

b)

ANO NE
3. 4.

Máš doma
plyšového medvěda?

Prší venku?

ANO NE
1. 2.

3,4

a)

4.

3.

Umiš
počítat?

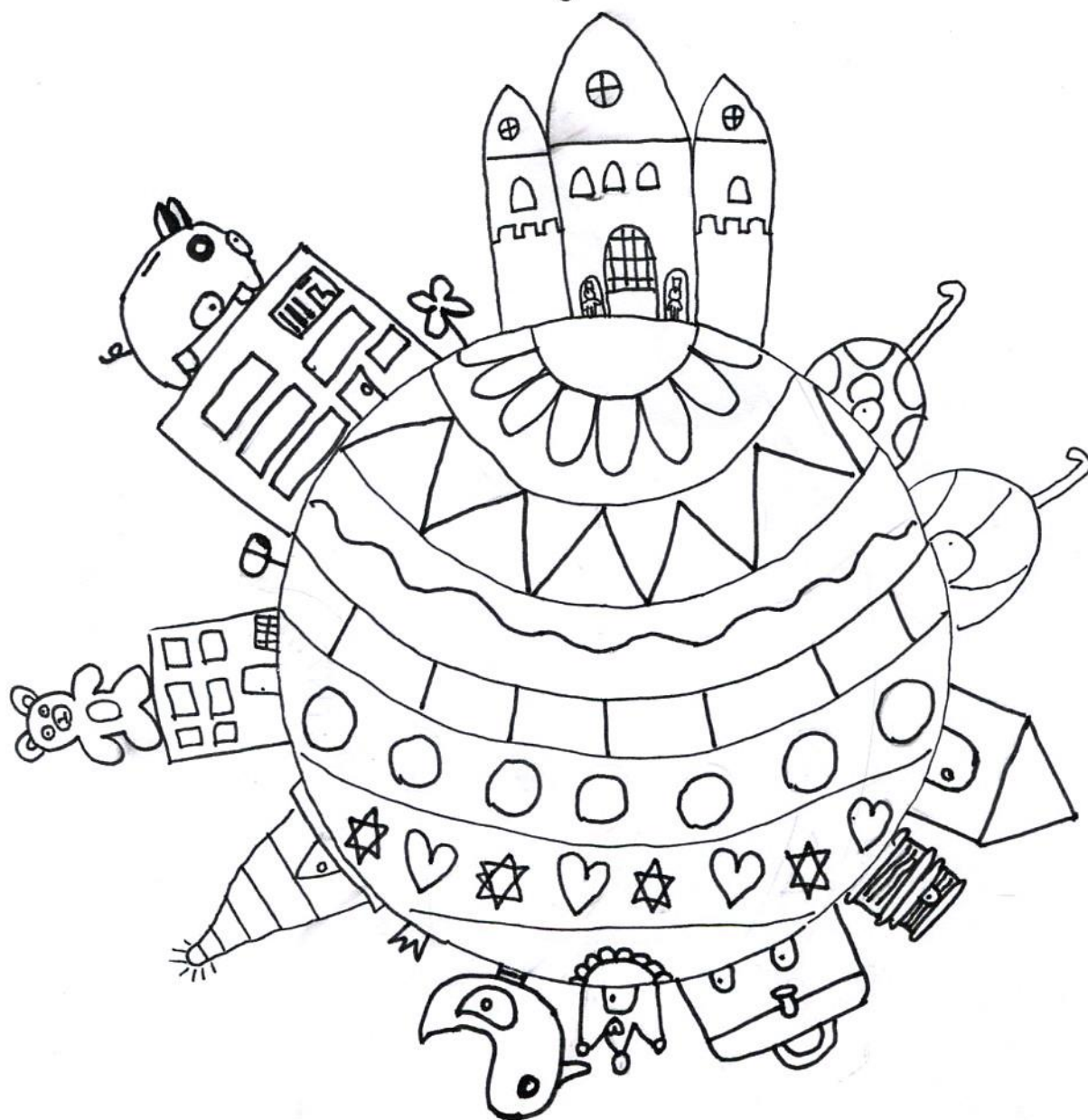
ANO NE
5. 6.

Cíl

1.

Omalovánky vybarvi planetu ztracených věcí

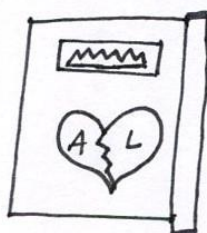
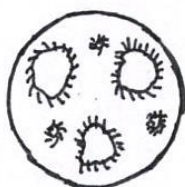
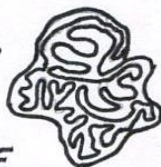
Emča a Gaia

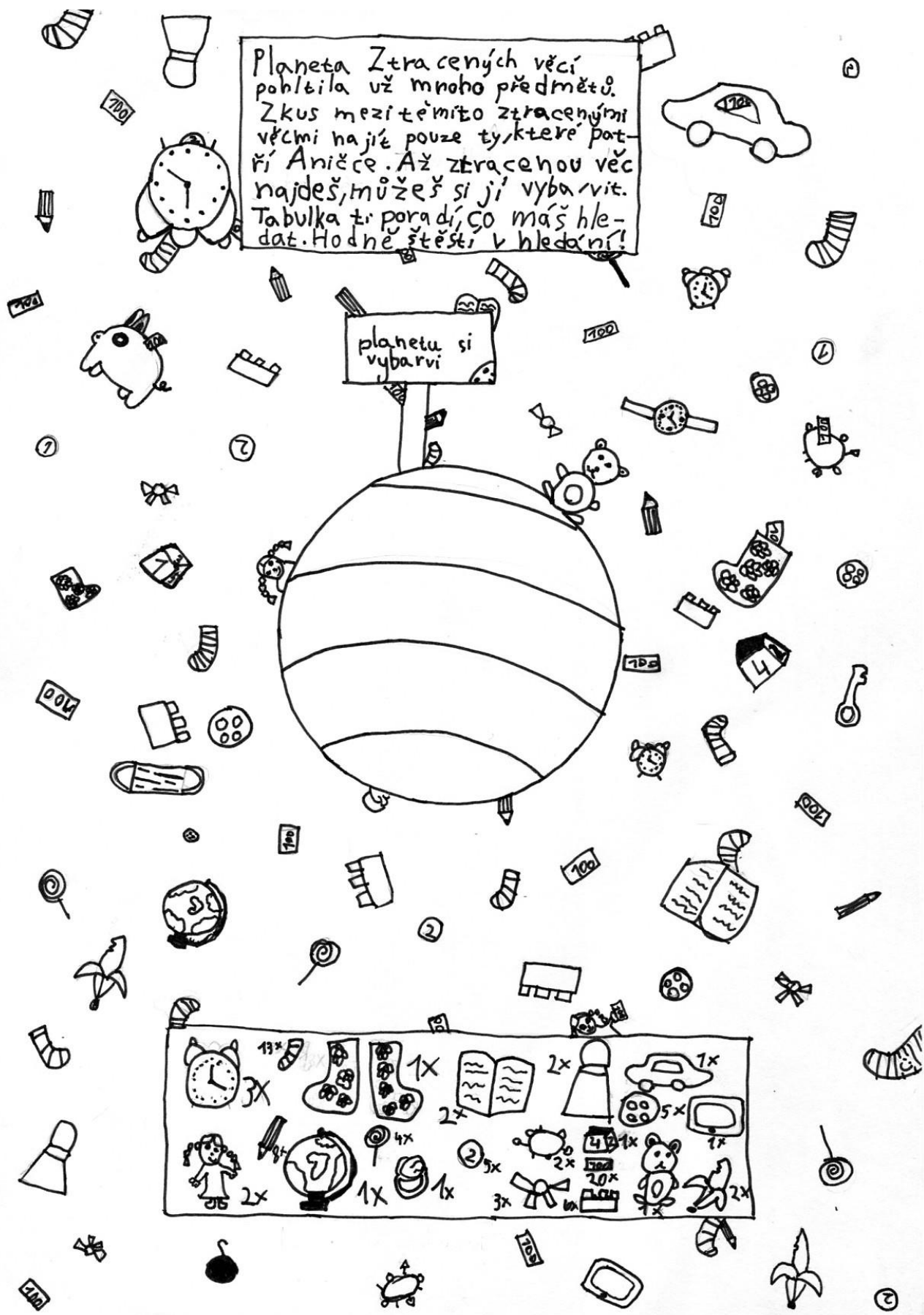
J	I'	D	L	O	L	I	M	P	A	T
A	P	A	N	E	N	K	A	P	L	E
B	A	N	O	K	O	A	K	A	T	T
L	N	V	E	A	K	F	R	E	D	A
K	D	R	L	N	N	E	L	A	C	N
O	A	A	E	A	O	P	I	C	E	G
P	H	B	N	D	S	A'	R	A	R	L
E	O	E	L	A	N	N	A	Ň	A	I
C	J	C	E	C	I'	L	I	J	E	E

OSMISMĚRKA
MUSÍTE NAJÍT
SLOVA KTERÁ
MÁTE VYPSANÉ
V NABÍDCE

NOS PANENKA KAFE KOALA
FRED NELA KAT DAN LEON
SARA ALT TETA ANA ELA
ANNA CECILIE ANGLIE KAPLE
PAN AHOJ KOPEC KANADA LEN
OKNO PAT CENA JEDLO JABLKO
PANDA OPICE VRABEC KOALA AKAT
OLIMP BEN TAK LIJE

OMALOVÁNKA

Jaká věc tu je jednou? Zakroužkuj.

Co planeta nepohltla?

1. kost, míč, konzerva, květináč, kniha, kruh
2. hrad, puk, pýcha, ponožka, plán, paklíč
3. meč, mák, fík, moc, jablko, oko
4. kost, vchod, umyvadlo, špunt, stroj, hra
5. auto, kolo, vlak, autobus, letadlo, seno
6. počítač, strom, tráva, květina, houba, kopřiva

20

Osmisměrka

L	D	B	R	G	U	M	A	R	A
E	E	O	K	T	I	V	A	R	P
K	N	C	G	Ž	B	B	F	S	O
Y	E	P	S	F	O	E	K	A	N
Ž	Ž	T	U	Z	K	A	A	K	O
Ž	E	A	E	T	F	T	S	R	Ž
L	N	R	A	B	F	X	Y	E	K
O	K	R	E	E	K	O	L	T	A
B	A	T	L	S	O	F	P	A	R
Y	T	Y	X	L	X	K	B	B	K
O	R	K	N	O	F	L	I	K	O
B	Y	L	A	K	C	A	R	H	C

Do 11 napiš
další ztracenou
věc kterou najdeš
v osmisměrce.

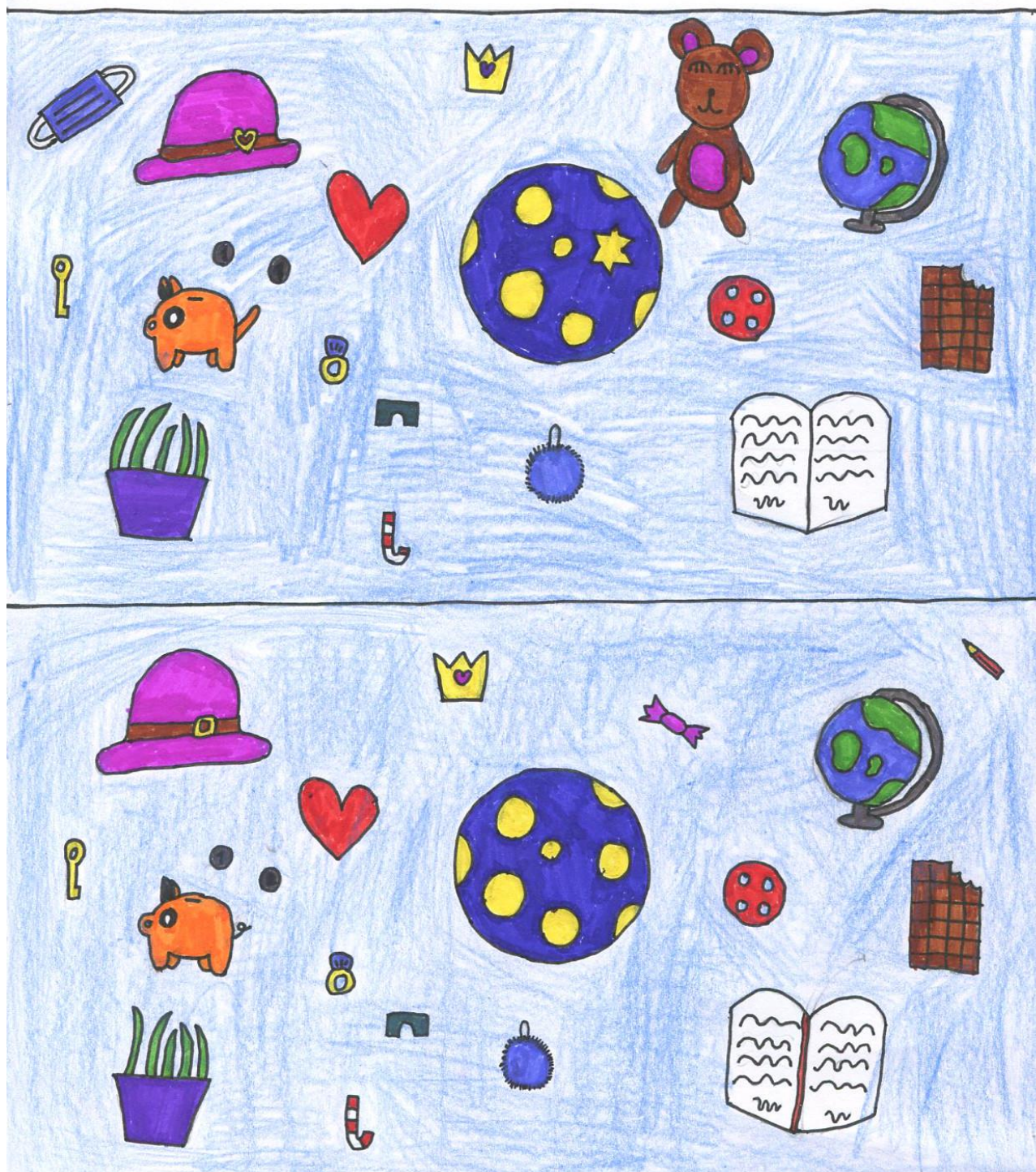

1. Léky	6. Hračka	11. _____
2. Guma	7. Knoflík	
3. Ponožka	8. Pravitko	
4. Peněženka	9. Tužka	
5. Brýle	10. Plyšák	

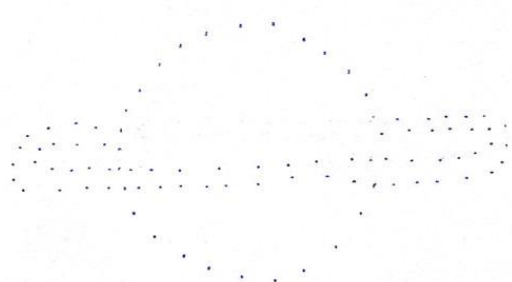
Stella a Kája

Najdi 10 výrazných rozdílů

Emča

Spoj tečky a dozvíš se jak vypadá planeta ztracených věcí, potom můžeš dokreslit ztracené věci a vybarvit obrázek.

OSMISMĚRKA

O	T	K	V	Ě	T	M	H	H
T	U	M	Ě	T	Í	K	R	H
U	Ž	É	C	Č	S	A	Y	R
A	K	Ď	I	L	Č	Á	A	A
Z	Y	A	O	K	N	I	H	A
T	R	N	Y	K	E	Č	Í	M

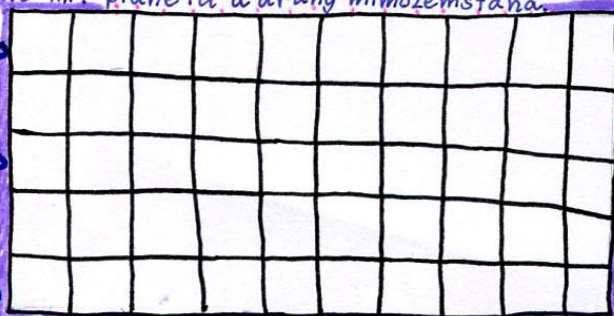
Najdi v osmisměrce

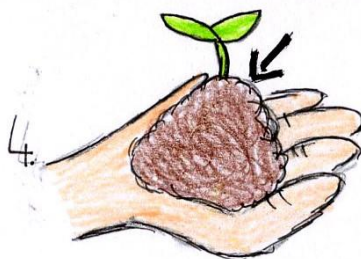
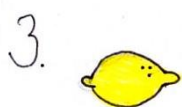
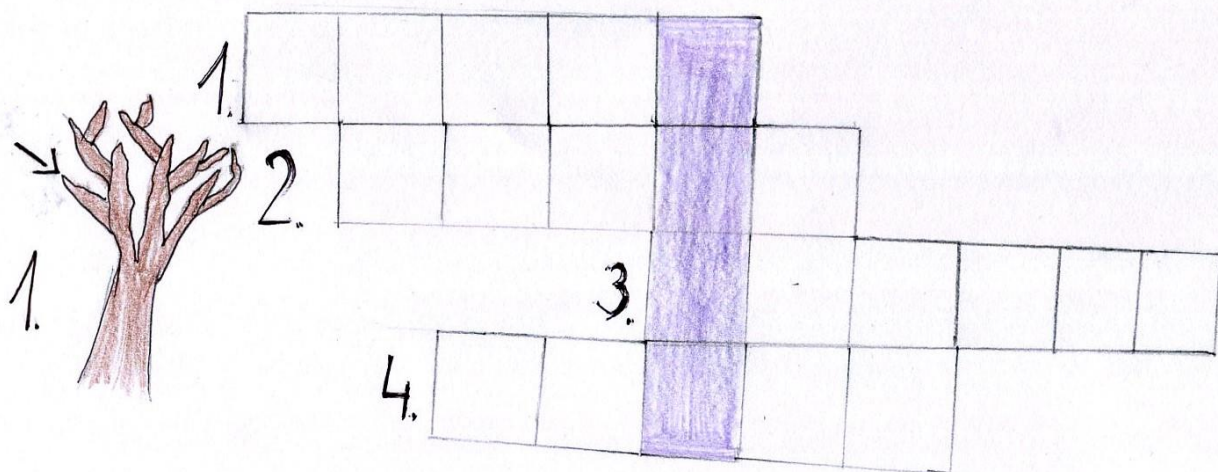
SHRAČKY MĚĎA
 HRY SLON
 VĚCI AUTO
 KVĚT MÍČEK
 KNIHA HRA
 TUŽKY MÍČ

TAJENKA TI VYJDE ZE ZBYLÝCH PÍSMEN.

TAJENKA: _____ znamená že něco ztratíš.

Zahraj si s kamarádem nebo kamarádkou piškvorky. Jeden z vás bude mít planetu a druhý mimozemšťana.

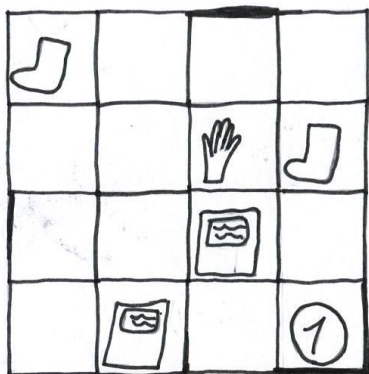

Nela

Sudoku

Zahraj si sudoku se
ztracenými věcmi.

Ztracené věci
jsou: bota
knihy
rukavice
1 koruna

Najdi všechny
ztracené věci a
dokresli jednu i sám.
(Jednu ztracenou věc
nese straka!).

Johy

V písmenech
jsou ukrytá
slova
Planeta
Ztracených
Věcí

PLÓRANMCEGDTA! ZTONŘAXBC
PŤMENQWONÝXA CHÓ!VÁMĚCNI

Slova jsou
zamíchána!
Sestav je správně!
Na linky napřes
správná slova!

RHČKAA

ŠAOUKR

ČÍEKL

KIHAN

ŽKUTA

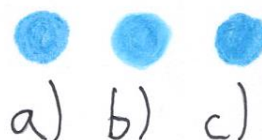
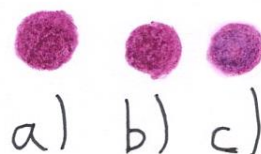
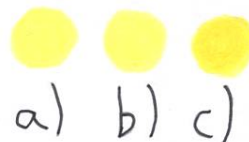
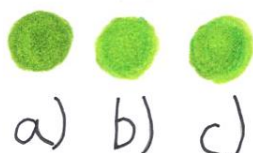
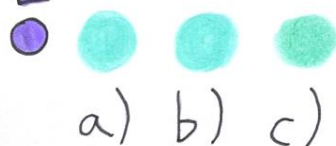
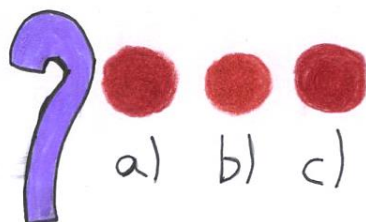
OPP TI

VTSLIETÁPŘ ORPE

Nora, dokreslila Grétka

Mezi trojicí barev najdi vždy
barvu, která je odlišná než
zbylé dvě.

Kristýna

Mili, 3.A

VTIPY a HÁDANKY

Víte co je čtyřnohý přítel člověka

POSTEL

Víte jak se nazývá to, když mrak běží?

prší

Tati kup mi slona
Táto: Čím by si ho krmil
Kup toho ze zoo ten se krmít nesmí

Třída je na exkurzi v akváriu.
Učitelka se ptá: Víte, odkud pochází tyto ryby? Vyvolá Pepíčka. Ten mlčí.
Správně Pepíčku, je to Tichý oceán

Paní učitelka se ptá, co mají žáci za zvíře. Pepíček se zamyslí a odpoví: kuře v mrazáku.

Pepíčku, kolik je 3-3? Učitelka se ptá. Pepíček: Nevím. Učitelka odpoví: No tak Pepíčku, teď máš ke svačině 3 chleby a když je všechny shlíš, co ti zbyde? Pepíček: chlebas maslem.

3-3=

Reportérka má po zápasě rozhovor s boxerem: Jak byste popsal své první kolo? Na bylo modré, křelo červené sedlo a rozbité slapky

Paní učitelko, já s vámi taky nejsem často spokojený ale už jsem kvůli tomu někdy volal vašim rodičům?

Víte jaký nápoj se nazývá bílým, vyrábí se ze zeleného ovoce, ale jeho opnavdicka barva je žlutá?

ONIVA BILÉ

Probíhá velký školní ples. Jeden žák se zeptá: Proč jste pane učitelé nepřišel s manžetkou? "Kojistě celou dobu mám pocit, že jsem něco zapmčil!"

Pepíček řekne paní učitelce ve škole: Vám to dneska tak strašně sluší. Učitelka: Opnavdu? Děkuji, ... a Pepíček na to: APRIL!

1. DUBEN

(Na ONLINE VÝUCE) Ještě někdo bude otravovat, vykopnu ho ven! Ale pane učitelé jak to chcete udělat

Julinka šla k Monice domů. A začala se divit, proč má Monika tak tmavý pokoj. I Monice se už její pokoj tolik nelíbil. A tak Monika začala hledat barevné hračky. Ale nemohla nic barevného najít. A tak hledala dál.

